

Maandag 11 oktober 1915 – ochtendeditie

Belgisch gemeentekrediet.

Naar de Neue Zürcher Zeitung meldt zal het Belgisch gemeentekrediet binnenkort een lening uitgeven van 30 miljoen frank, in 60.000 obligaties van 500 frank, rentende 4 ½ procent, tegen een koers van 98 procent en aflosbaar in 1925.

Sinds het uitbreken van de oorlog is dit de eerste openbare lening in België.

Te Vlissingen is gisteren weer bijzonder hevig kanongebulder uit de richting van België gehoord.

Maandag 11 oktober 1915 – avondeditie

Men meldt ons uit Oostburg:

Gisteren, zondagnamiddag, is er van het westelijk front tot omstreeks zeven uur zwaar kanonvuur gehoord, waartussen zware slagen klonken. Ook op de kust werd weer enige levendigheid venomen. Om half 5 trok een hevig kanonvuur de aandacht der wandelaars en men zag verschillende granaten hoog in de lucht uiteenspatten. Kort daarop hoorde men duidelijk het geronk van motoren van vliegmachines en men zag er eerst twee en daarna nog een verschijnen. Zij vlogen zeer ver over Nederlands grondgebied; later verdwenen zij in zuidwestelijke richting.

De (Belgische) Legerbode doet onder het opschrift: Hoe een boertje twee uhlanen ving, het volgende verhaal, "een eenvoudige geschiedenis van wat een jaar geleden gebeurde:"

Boertje N ... woonde bij Tielt op een schilderachtige hoeve, wel wat alleen in die roerige tijd, maar toch was het te zeer aan het eigen erf gehecht, om het te verlaten.

Elke morgen raapte boertje N ... de peren op, die 's nachts van een boom voor zijn huis gevallen waren.

Reeds verscheidene ochtenden vond ons ventje niets, en hij miste ook eieren.

Zou er gestolen worden? Misschien mensen, die van de troebele tijden gebruik maakten, om hun slag te slaan.

Ons boertje waakte ... maar ontdekte niets. Op een morgen moest hij wat stro van een schelf schieten. En het ging hem als in de verlossing van Lochem, hij voelde een schoen ... Verschrikt week de man achteruit. Met bonzend hart trok hij in huis. Geen twijfel mogelijk ... Er zat iemand in zijn strohoop verborgen. Misschien wel een der gevluichte uhlanen. En tevens begreep hij het mysterie van de verdwenen peren en eieren.

Onze boer besloot naar de commandant der gendarmen te gaan. Deze hoorde vrolijk het verhaal aan. N ... had zeker gedroomd. Of de vrees speelde hem parten. Iedereen zag tegenwoordig uhlanen. Maar de buitenman hield zijn bewering staande en de commandant besloot met enige van zijn manschappen mee te gaan.

Weldra stonden ze bij de schelf.

“En waar zitten nu die Duitsers?” vroeg de bevelvoerder fluisterend.

N ... sloop stil naar het beruchte plaatsje, stak zijn hand in het stro ... en sprong weer achteruit.

“Mijn ziele God ... hij zit er nog”, zegde hij gans ontdaan.

De commandant tastte ook eens ... Dadelijk veranderde hij.

“Wapens gereed!” gebod hij zijn mannen. En dan luider: “Er uit! Ge zijt ontdekt. Handen omhoog!”

Twee armen verschenen als smekend uit het stro ... Dan dook een hoofd op en waarlijk, een uhlaan worstelde zich los uit de hoop.

Maar dan kwamen er nog twee armen te voorschijn ... en een tweede uhlaan kroop uit de schuilplaats.

Zitten er nog? vroeg de commandant.

Neen ...

De schelf zelf werd toen onderzocht, maar bleek verder zo onschuldig mogelijk.

De uhlanen waren overtuigd geweest, dat het Duitse leger ook tot hier zou oprukken en hadden het in hun schuilplaats willen afwachten, terend op eieren, vruchten en ander voedsel, dat ze 's nachts verzamelden. Maar boertje N ... had aan hun avontuur een gans andere wending gegeven. De uhlanen werden eerst naar Tielt en dan naar Brugge gevoerd.

Nadien heeft boertje N ... wel ergere dingen meegemaakt. Maar toch ... over zijn vangst vertelt hij altijd met trots.